

INDHOLD

Historier fra Det Gamle Testamente

11 Da Gud opfandt Verden

24 Adam og Eva

36 Noas Ark

48 Babelstårnet

58 Abrahams kæmpestore familie

68 Moses ved Det Røde Hav

80 De ti bud

94 Landet med mælk og honning

104 David og Goliat

116 Salomo, Verdens klogeste konge

128 Da Jonas blev slugt af en hval

138 Daniel og de farlige løver

Historier fra Det Nye Testamente

150 Da Jesus blev født

162 Johannes Døberen

172 Fiskeren Peter

182 Den barmhjertige samaritaner

192 Sønnen, der stak af

202 Brug dit talent

212 Miraklernes tid

224 Fadervor

234 Jesus i Jerusalem

244 Påsken

256 Kristi himmelfart og pinse

268 Vores alle sammens kirke

HVORDAN STARTEDE DET HELE?

Hvor kommer vi alle sammen fra?

Hvordan opstod Jorden, træerne,

Månen, menneskene

og mariehønerne?

Her er historien om,

hvordan det hele begyndte ...

DA GUD OPFANDT VERDEN

DA DET HELE begyndte, fandtes der slet ingenting. Kan du forestille dig det?

Der var helt tomt.

Ingen borde, ingen stole, ingen huse, ingen mennesker, ingen mariehøner, ingen juletræer, ingen lygtepæle og ingen flødeskumskager.

Det hele var tomt, og så var det oven i købet også mørkt. Helt mørkt.

Prøv at lukke øjnene – så kan du se, hvor mørkt det var. Er det ikke mærkeligt at tænke på?

Men oppe i luften, oven over det hele, højt, højt oppe, dér var Gud, for han havde nemlig været der altid.

– Hm, tænkte Gud. – Jeg må finde på noget. Her er jo alt for tomt. Og så opfandt han Jorden, en kæmpestor planet lige midt i det hele. Gud kiggede nysgerrigt på Jorden, men han kunne ingenting se, for der var jo helt mørkt.

Så sagde han med sin dybe stemme, så det rungede over det hele: – BLIV LYS!

I det samme blev der lys, og det kunne Gud godt lide. – Oh, hvor dejligt, sagde han og kiggede sig tilfreds omkring. Nu kunne han se Jorden, og det var i grunden et dejligt syn. Der var vand på hele jordkloden, og den var meget smuk, syntes han. Gud gabte, for han havde brugt mange kræfter den dag. Han havde både skabt Jorden og fået lyset til at skinne, så nu kunne han godt tage sig en velfortjent lur.

Så gik Gud i seng, og sådan sluttede den første dag.

Den anden dag tænkte Gud: Der skal være en himmel!
Og så opfandt han Himlen. Det blev en flot himmel, og
den var så kæmpestor, at den kunne ses overalt fra
Jorden.

Der var skyer nogle steder på Himlen, og andre steder
var den bare smuk og blå. Sikken en dejlig himmel,
tænkte Gud, og så var den anden dag slut. Inden Gud gik
i seng, nynnede han: – Dejlign er den himmel blå ...

Nu var det blevet den tredje dag, og Gud var virkelig i
hopla. Han samlede alt vandet og kaldte det "hav".
De steder, hvor der ikke mere var vand, kaldte han "jord".

Så fik han en god idé: – Jorden skal pyntes! sagde han,
og så gik han ellers i gang med at lave planter, frugttræer,
buske og blomster. Det blev til skove, enge og kæmpestore
blomstermarker med buske og blomster i alle farver.

På træerne hang der frugter af alle slags, og det hele
var faktisk fuldstændig fantastisk. – Ih hvor dejligt, sagde
Gud og smagte på et kirsebær. Og sådan sluttede den
tredje dag.

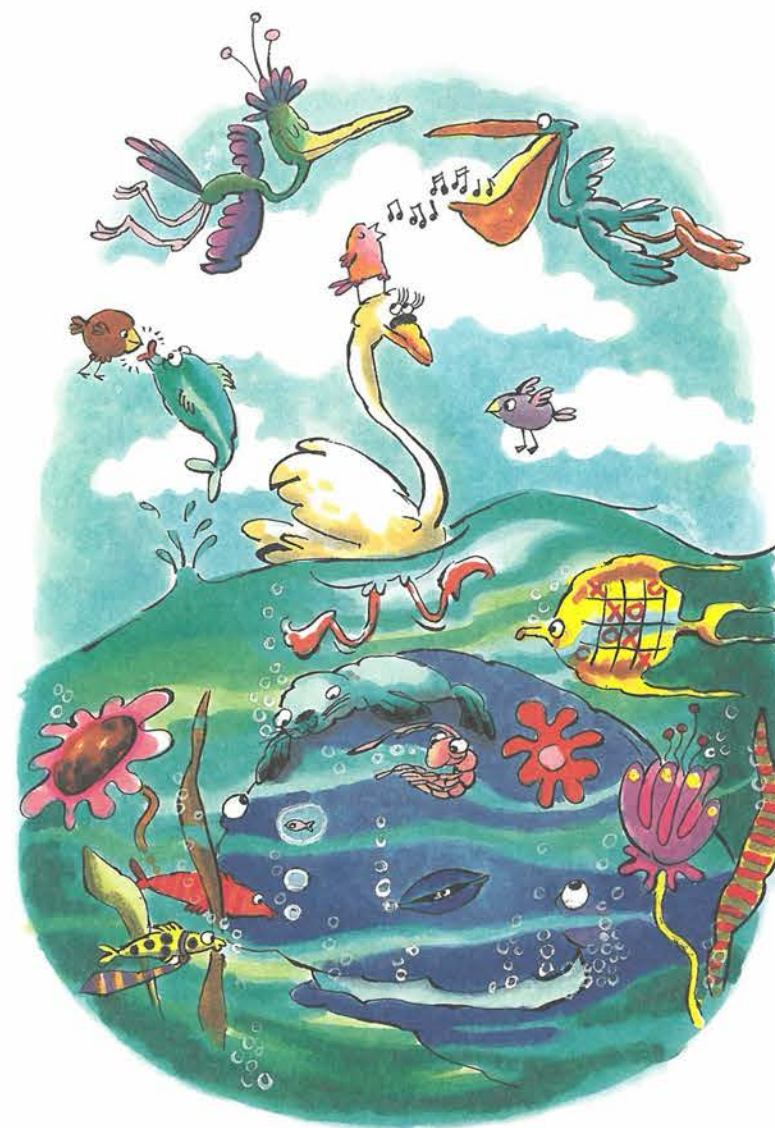
Den fjerde dag kiggede Gud sig omkring i Himlen. Der var lys overalt. Det var, som om der manglede noget. Gud syntes, det var svært at sove, når det var lyst hele tiden.

– Gad vide, om det er morgen? spurgte Gud sig selv.

– Hvordan skal man egentlig vide, om det er dag eller nat? Så fik han en genial idé: Han opfandt Solen og Månen. Sådan! Når Solen skinner, er det dag, og når Månen er fremme, er det nat. Smart, ikke? På resten af Himlen satte han stjerner, mange millioner af stjerner.

Nu kunne han kende forskel på dag og nat, og han kunne tælle dagene og holde styr på uger, måneder og år.

Da det var aften, kom Månen frem, og så kunne Gud roligt gå i seng efter den fjerde dag, for nu var der styr på det med tiden.

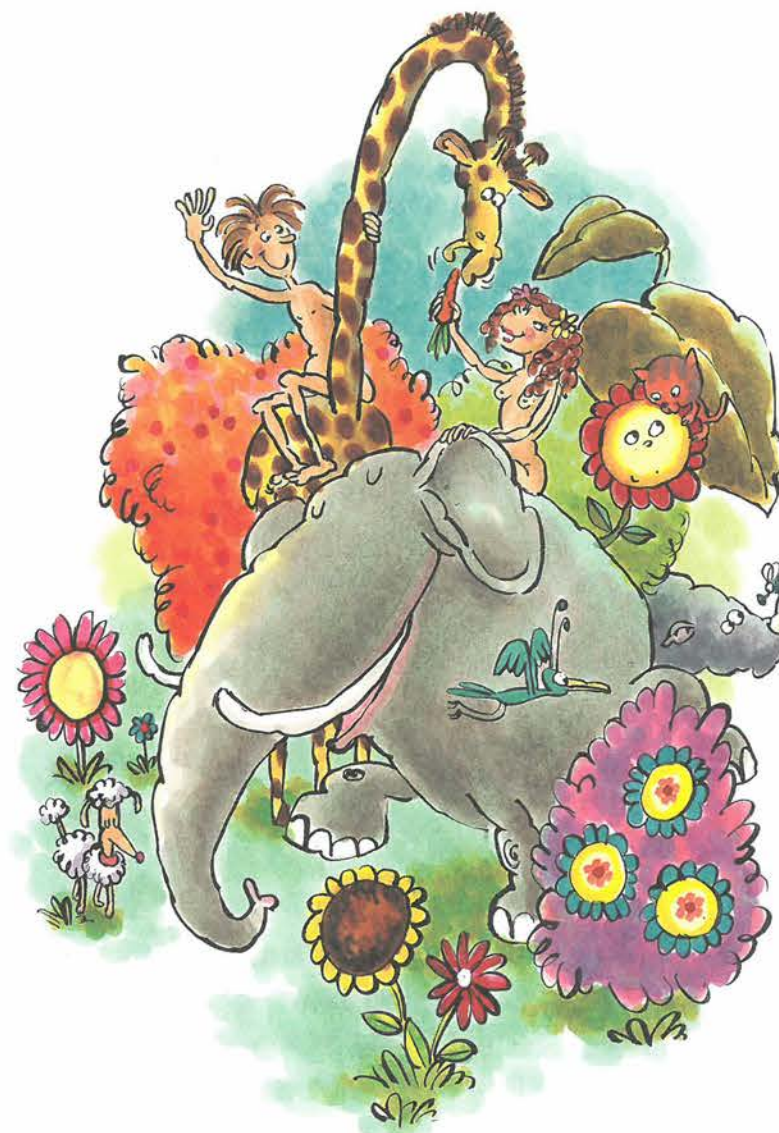

Nu var det blevet den femte dag, og Gud kiggede på havet. Gud syntes, det var lidt kedeligt med alt det vand uden noget liv i, så han besluttede sig for, at havet skulle være fyldt med fisk og andre dyr. Han fandt på sild, torsk, hajer, rejer, sæler og hvaler og mange, mange flere. De svømmede rundt på kryds og tværs, og nogle af dem havde endda striber.

Men hvad med luften? Skulle der ikke også være liv i luften? Gud tænkte sig lidt om, og pludselig fik han idéen til fugle. De skulle have vinger, så de kunne flyve rundt i luften. Og sådan gik det til, at der både kom solsorte, spurve, papegøjer, ænder, svaner og alle mulige andre fugle. Gud var ved at gå ud af sit gode skind af glæde over alt det liv, og han kunne næsten ikke falde i søvn efter den femte dag.

– Hvad med Jorden? spurgte Gud, da han vågnede den sjette dag. – Skal der ikke også være liv på Jorden? Jo, selvfølgelig skulle der det, og så opfandt Gud alle dyrene, ét efter ét. Giraffer, puddelhunde, næsehorn, kattekillinger og elefanter begyndte at vandre rundt på Jorden, og de hilste pænt på hinanden. Det var en fryd at se alle de mange dejlige dyr. Men Gud var nu stadig ikke helt tilfreds. Han manglede nogle, der lignede ham selv. Derfor skabte han de første mennesker. De skulle herske over fiskene, fuglene og dyrene, og de kom til at bo i en dejlig have. Og hvordan det gik med dem, skal du nok komme til at høre meget mere om ...

Nu var alt godt. Jorden var lavet, der var dag og nat, Sol og Måne, hav og jord, blomster og træer, fisk og fugle, dyr og mennesker. Nu var det bare op til dem alle sammen at få det godt i den nye Verden. Gud lagde sig tilfreds til rette på en sky. Han var træt. Det var blevet den syvende dag, og denne sidste dag holdt han fri. Han havde gjort det godt, og derfor var det på sin plads med en fridag.

Lige siden dengang har ugen haft syv dage, og den sidste af dem – søndagen – holder de fleste mennesker fri. Man skal nemlig huske at holde fri og være sammen med hinanden og glæde sig over alt det, man har lavet.

Og sådan gik det til, da Gud opfandt Verden.

Bliv lys!

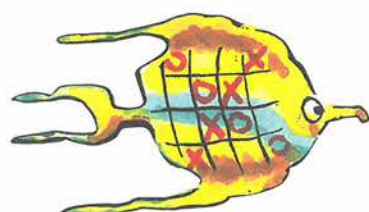
1. Da det hele det begyndte,
var der mørkt på vores Jord.
Den lå her bare, øde, kold og stor.
Der var intet liv på Jorden,
den så kold og kedelig ud,
og alt var mørkt,
og derfor sagde Gud:

"Bliv lys!"

Og så ventede han spændt,
og i det samme så blev lyset tændt.

"Bliv lys!"

Og så lyste alting klart,
og Gud ku mærke, det var varmt og rart.

2. Næste dag han skabte Himlen
og på tredjedagen vand,
for fisk de kan jo ikke gå på land.
Alle krebs og sild og hvaler
stod i kø og så på Gud,
imens han graved Verdenshavet ud.

Et hav,
stort og mægtigt som en drøm,
og Gud han smiled: "Værsågod og svøm!"
Et hav,
med en fauna smuk og vild
og plads til hver en hval og hver en sild.

3. Der kom måne, sol og stjerner,
der kom nat, og der kom dag,
og stjerner kom der rigtig mange af.
Der kom blomster, træer og buske,
der kom fugle, der kom dyr,
det hele var et mægtigt eventyr.

En Jord
fuld af planter, fuld af dyr,
kaniner, løver, aber og en tyr.
En Jord,
som så helt fantastisk ud,
og det var lige noget, der passed Gud.

4. Da det hele så var færdigt,
syntes Gud alligevel,
der mangled nog'n, der lignede ham selv.
Først en mand og så en kvinde
skabte Gud, og sagd': "Værsgo'
i denne skønne verden kan I bo!"

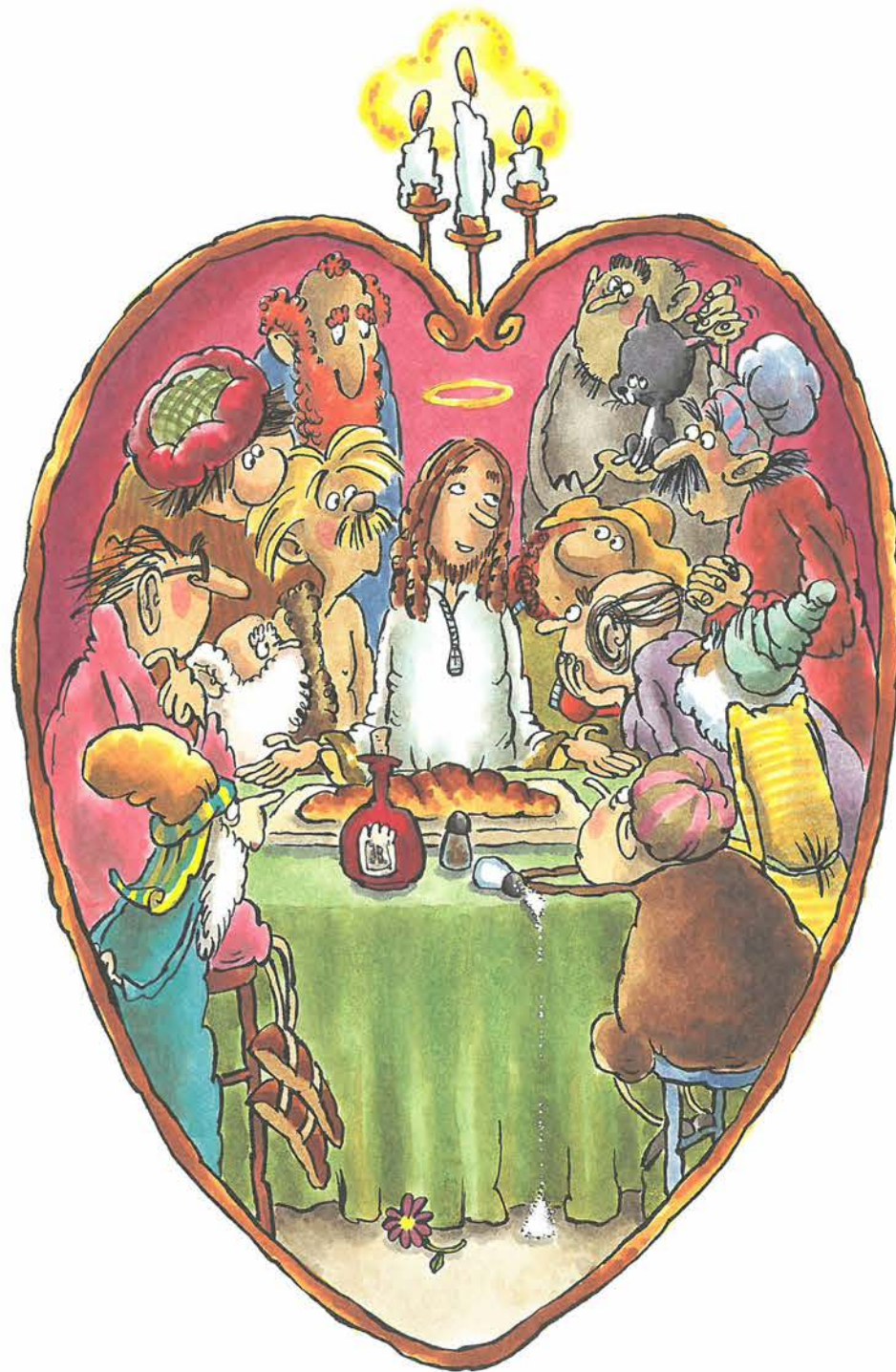
Hurra!

Alt var klar den sjette dag,
og Gud han lagde sig ned og slapped af.

Hurra!

Syvende dag da holdt han fri,
for nu var Verden god at leve i.

HVORFOR HOLDER VI PÅSKE?

Hvorfor hedder det "skærtorsdag"
og "langfredag"? Og hvad var det
egentlig for noget – det med,
at Jesus døde på et kors?
Her kommer historien om påsken
– og selv om den er barsk,
så hold ud, for det kan jo være,
den ender godt!

Kapitel
22

PÅSKEN

DA DET VAR blevet påske, vidste Jesus godt, at nogle af præsterne i Jerusalem og de høje herrer, som havde magten, havde planer om at gøre ham ondt. Han havde endda en anelse om, at de ville tage ham til fange, og derfor arrangerede han et sidste måltid med sine venner. "Den sidste nadver" kalder man det måltid, de spiste sammen. Det var skærtorsdag, og det betyder "den rene torsdag". Jesus bad alle sine 12 venner sætte sig ved et stort bord, og så tog han et brød og en flaske vin.

Først brækkede han brødet i 12 stykker og gav ét stykke til hver af sine venner.

– På den her måde får I hver et lille stykke af mig, sagde Jesus, og så spiste de alle sammen af brødet.

Bagefter skænkede han lidt vin til hver af de 12 venner.

– Når I drikker det her, smager I alle sammen på mig, sagde Jesus, og så drak de af vinen.

Nu sad de sammen og spiste og drak, og på den måde hørte de også sammen.

– For fremtiden, sagde Jesus, – så kan I spise lidt brød og drikke lidt vin, og på den måde kan I altid tænke på mig, og så er jeg jo hos jer på den måde i kød og blod!

Og ligesom Jesus og hans venner spiste og drak sammen, kan vi også spise og drikke sammen. Det er derfor, man i kirken går op til alteret og spiser og drikker lidt sammen (du ved, når man går ned på knæ ved alteret og får et glas stærk vin og en lille brød-dims, der ligner pap!). Det hedder *altergang*.

Allerede da de spiste "den sidste nadver", sagde Jesus, at én af hans venner ville blive den, der sladrede til præsterne om, hvem han var, så de kunne fange ham. Han sagde også, at en af vennerne tre gange ville sige, at han ikke kendte Jesus. Vennerne sagde, at de hverken ville sladre eller lyve om Jesus, men sådan gik det nu alligevel.

Da de havde spist, gik Jesus hen til en have, som hed Getsemane Have. Han havde bedt sine venner om at holde sig vågne, for han var bange for, hvad der ville ske. Men vennerne var meget trætte, og kun én holdt sig vågen. Det var Judas. I nattens mulm og mørke listede

Judas hen til præsterne og fortalte, at hvis de ville fange Jesus, så kunne de finde ham denne nat i Getsemane Have.

– Jamen hvordan kan vi vide, hvem der er Jesus? spurgte en af præsterne, for han vidste ikke, hvordan Jesus så ud, og desuden ville det jo være mørkt.

– Hold øje med mig, sagde Judas listigt til præsterne.
– Den mand, jeg kysser – det er Jesus!

Det blev midnat i Getsemane Have. Jesus var stadig vågen og vandrede hvileløst rundt i haven, men pludselig kom Judas løbende med en flok soldater. De havde sværd og brændende fakler med, og Judas gik hen og kyssede Jesus. Nu kunne soldaterne omringe og fange Jesus, og som betaling fik Judas 30 sølvmonter af præsterne.

Jesus blev bundet med jernkæder og ført hen til præsternes gård. Peter var vågnet og fulgte efter, men han var bange.

– Kender du ham Jesus? spurgte en af tjenestepigerne, men Peter var så bange, at han svarede:

– Nej nej, jeg kender ham overhovedet ikke!

Lidt efter kom tjenestepigen igen. Hun pegede på Peter og sagde til præsterne:

– Ham dér var sammen med Jesus!

– Nej! sagde Peter. – Jeg kender ham ikke, og jeg har slet ikke noget med det her at gøre!

Peter rystede af skræk.

– Er du sikker på, du ikke kender ham? spurgte de andre.

– J-ja, stammede Peter og var bange for, at han også ville blive taget til fange.

– Jeg kender ham virkelig ikke!

På den måde sagde Peter tre gange, at han ikke kendte Jesus – også selv om Jesus var hans allerbedste ven. Men det var, fordi han var rigtig bange for, hvad soldaterne kunne finde på.

Nu kom Jesus i forhør. Det betød, at præsterne stillede ham en masse spørgsmål, for de ville gerne af med ham.

– Du dér, Jesus, sagde en af de allervigtigste præster.

– Du har brudt de ti bud! Vi ved, at du har helbredt syge folk om søndagen, og der står selv i de ti bud, at man ikke må arbejde om søndagen! Og du har hjulpet fattige, tiggere og tyve, som slet ikke hører til vores folk. Du har også kaldt dig "Guds søn", og det må man altså ikke! Mener du stadig, at du er Guds søn?

– Ja, sagde Jesus roligt. – Jeg er Guds søn!

Nu blev præsterne helt ude af sig selv af raseri, og de førte Jesus hen til landets statsminister, som hed Pontius Pilatus. Efterhånden var der så meget røre om ham Jesus, at folk stod overalt og råbte og skreg. Pontius Pilatus gav Jesus en masse pisk, men det var ikke nok for folk. De ville af med Jesus og truede med at gå til kejseren, og derfor turde Pilatus ikke andet end at holde fast i, at Jesus skulle dø.

– Jeg vasker mine hænder! sagde han, og det var ikke, fordi han havde leget med mudder. Det var, fordi han ikke turde tage ansvar i sagen om Jesus. Man kan sige, at han forsøgte at vaske sine hænder rene for dårlig samvittighed over, at han havde dømt Jesus til døden. Nu så alt sort ud ...

Dengang havde man en forfærdelig måde at behandle dødsdømte på. Man sømmede dem op på et stort kors, og dér kunne de så hænge, til de døde. Sådan gik det også med Jesus. Sammen med nogle forbrydere blev Jesus ført ud til en bakke, som hed Golgata. Der blev han og forbryderne hængt op på hver sit kors. Nu var Jesus for første gang virkelig bange, og han råbte op mod Himlen:

– MIN GUD, HVORFOR HAR DU FORLADT MIG?!

Inderst inde vidste han godt, at Gud stadig var hans far, og at de skulle mødes i Himlen, men lige dér på korset følte han sig meget forladt. Jesus hang i lang lang tid på korset, og derfor kalder vi den dag for langfredag.

Til sidst døde han, og hans krop blev lagt i en gravhule med en stor sten foran. Alle folk græd ...

Mens Jesus stadig levede, havde han sagt: Efter tre dage står jeg op fra de døde!

Det var der selvfølgelig ingen, der troede på, men alligevel sendte Pontius Pilatus nogle soldater hen til gravhulen for at holde vagt.

Da der var gået tre dage, gik tre kvinder ud til gravhulen for at sørge. Den ene hed Maria Magdalene og var en af Jesus' veninder. Men da de kom ud til gravhulen, var der sket noget meget mærkeligt: Stenen foran gravhulen var væltet bort.

Ned fra Himlen kom en lysende hvid engel, som sagde til Maria Magdalene:

– Du skal ikke være ked af det! Jesus er ikke død længere. Han er stået op og er blevet levende. Se selv, graven er tom!

Og englen havde ret. Graven var helt tom. Maria Magdalene og de to andre kvinder gik ind i graven, for graven var en slags hule, der var hugget ind i et klippestykke. Da så de to engle, som sad dér, hvor Jesus havde ligget. Da Maria Magdalene vendte sig om, stod der en mand.

Hun troede, det var havemanden, men i virkeligheden var det Jesus, som havde forklædt sig. Han gav tegn til, at hun ikke måtte røre ved ham, men da hun hørte hans stemme, genkendte hun den lige med det samme:

– Min ven, Jesus, du lever! sagde hun og græd af glæde.

Og sådan gik det til, at Jesus vandt over døden. Selv om menneskene havde dømt ham og dræbt ham, så var han stærkere end dem. Derfor ved vi, at Gud er stærkere end al ondskab i Verden. Gud er kærlighed, og kærligheden vinder altid til sidst!

Påskeugen

1. Den sidste nadver,
Jesus han gav brød og lidt vin.
Han ku' mærke al uhyggen krible
men velsignede sine disciple:
"Nu er opgaven jeres,
og ikke læng're min!"

2. Og midt om natten
Judas gav soldater besked:
"Hvis I gi'r mig en god pengegave,
så gå med til Getsemane Have,
ham jeg kysser er Jesus,
så kan I ta' ham med!"

3. Og på skærtorsdag
Jesus han led pine og nød.
Den tids regler var slet ikke sjove,
for hvis man havde brudt landets love,
på et kors sku' man hænge,
til man var ganske død.

4. Og til Pilatus,
landets statsminister, han kom:
"Jeg ved godt, hvordan det her det ender,
så jeg vasker da blot mine hænder!"
sagd' Pilatus og afsagde
dermed Jesu dom.

5. Og på langfredag
de ham ud til Golgata tvang.
Og han skreg: "På et kors har I sat mig!
Kære Gud, hvorfor har du forladt mig?"
Indtil døden den kom,
var langfredag alt for lang.

6. Men påskemorgen
til hans grav Maria tog ud,
og to engle de våged derinde,
tænk, men Jesus var ikke at finde:
"Han er vågnet igen,
og nu sidder han hos Gud!"

7. Og det var påsken,
menneskene handled så trist.
Men han tilgav dem alle i nøden,
for hans styrke var større end døden!
Og Guds kærlighedskraft
den var størst og vandt til sidst.